

Forfatter: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind

Titel: BREV TIL: Vedel, Peter August Frederik Stoud FRA: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind (1869-05-29)

Citation: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind: "BREV TIL: Vedel, Peter August Frederik Stoud FRA: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind (1869-05-29)", i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (2. bind)*, Henrik Koppels Forlag, s. 244. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-002-shoot-L0018250060020142.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Udenrigsminister Grev Frijs til Direktør P. Vedel.
Marienbad, 29. Mai 1869.

Kjære Vedel! . . . Hvad Deres Bemærkning med Hensyn til Monrad angaaer, da kan jeg ikke være enig med Dem, thi for det Første forekommer det mig at han selv maa være den paalideligste Dommer over hvad han endnu føler Evne og Lyst til at virke og i hvilken Retning — af ydre Paaskyndelse og uden at han selv er rigtig med vilde dette dog vistnok ikke føre til Noget, jeg har som De veed ikke seet ham siden Hjemkomsten, men de to forskjellige Udtalelser jeg har hørt gennem 2 Andre, De kan nok vide hvem jeg mener, ere i en saa complet Modstrid imod hinanden indbyrdes, saa at jeg har deraf draget den Slutning at han i disse egentlig meest har forholdt sig spørgende, for derigjennem at komme til selvstændig Erkjendelse og Bedømmelse af de forskjellige Stemninger i Hjemmet. Modtagelsen, som han har faaet, kan ikke afholde ham fra at beskæftige sig med Politik, naar han derfor deciderer sig for ikke at tage fat for Øieblikket, maa det være fordi der ikke er Noget, der af Dagens foreliggende Spørgsmaal særligt opfordrer ham til Virksomhed — efter min Opfattelse vilde jeg nu ogsaa finde det meget naturligt om man efter en saa lang Fraværelse og et saa bevæget Liv ønskede at sunde sig, og jeg tilstaaer at jeg ikke med god Samvittighed kunde opfordre Nogen til udelukkende at ofre sig til politisk Beskæftigelse og kan derfor heller slet ikke være enig med Artiklen i Fædrelandet; thi vel kan jeg være enig i Sammenstillingen og Sammenligningen imellem Tscherning og Monrad dersteds, men jeg er overbeviist om, at det ikke vilde stille Monrad rigtigt, om han ligestrax søgte ind i Repræsentationen — at han ikke længe vil kunne blive udenfor derom er jeg overbeviist. ¹⁾ At han søger Præstekald finder jeg ganske i sin Orden og meget hæderligt, fordi han vil bruge sine Evners. 245 endnu og ikke ørkesløst tære sin Pension, og dette vil aldrig kunne hindre ham fra politisk Virksomhed senere især hvis han kunde opnaa et Kald paa Amager, thi han vilde da kunne vedblive at være i social Forbindelse med sine Venner i Hovedstaden og disse med ham. Naar jeg havde været hans Ven og han havde spurgt mig om mit Raad, vilde jeg efter min bedste Overbeviisning ikke have kunnet raade ham til at gjøre Andet end han har gjort, nemlig at søge Præstekald; hvorvidt han ved de fremkomne Opfordringer vil lade sig afholde herfra og følge den betegnede politiskexclusive-Vandring, vil naturligviis først afhænge af hvorvidt han føler en virkelig Trang til præstelig Virksomhed, thi er denne virkelig tilstede vil den ogsaa fordrø en Tilfredsstillelse. Jeg antager ikke at der bliver taget nogen Decision forinden min Hjemkomst, thi slige Sagers Expedition pleier sjelden at være hurtig. —

Naar jeg tænker paa min Tilbagereise, da er jeg egentlig uenig med mig selv om hvorvidt jeg vil lægge Tilbageveien over Berlin og hilse paa Bismarck eller ei; noget praktisk stort Udbytte vil efter al Rimelighed herved slet ikke kunne vindes, og der fordres naturligviis betydelig personlig Overvindelse hertil — skulde det skee, maatte jeg naturligviis gennem paalidelig Underretning vide om jeg kunde træffe ham hjemme eller han ikke var synlig, i hvilket sidste Fald jeg selvfølgelig ikke lagde Reisen herover. Der kan tale Meget baade for og imod: for: 1) at der herved endydeligere bevises i Gjerning at det er vort levende Ønske at komme til en Forstaaelse, hvis Nogen forresten tvivler herom (jeg bilder mig ind, at Ingen tvivler herom, men at man kun giver sig Udseende deraf, for at bruge det som Paaskud til ikke at gjøre nogen Indrømmelse). 2) at det kan synes naturligt som en almindelig Høflighed eller Convenients, s. 246 naar Veien uden stor Ulempe kan lægges herover, da at hilse paa Forbundscansleren 3) og at det at unnlade dette kan faae Udseende af som om man ikke vilde tage Verden som den nu engang er, boudere etc. imod a) at det kan faae Udseende af som om man yderligere vikle trygle, uden dog at kunne opnaa Noget og saaledes at udsætte Stillingens og derigjennem den lille Stats Værdighed, uden at have Udsigt til nogensomhelst Gevinst, enten i Realiteten eller med Hensyn til Stemningen; thi De veed, at den personlige Ubehagelighed ligesaavelsom hvorvidt det førte til Noget eller ikke, ikke vilde have nogen Indflydelse paa min Beslutning, naar jeg maatte komme til den Overbeviisning at det efter Forholdenes Natur burde gjøres og forsøges; herom beder jeg Dem med det Allersnæreste at fremsætte mig Deres egne Tanker, jeg vil naturligviis med H. t. den endelige Bestemmelse være underkastet min Disponibilitet til den Tid, thi i disse Dage var den just ikke skikket hertil, men jeg beder Dem lade dette blive en Discussionssag imellem os 2 udelukkende, thi bliver Beslutningen Nei, er dette i hvert Fald bedst og bliver den »Ja«, da var det ønskeligt at Besøget var gjort inden det omtales. Hvorvidt Sligt kan være til Gavn eller ei beroer altid af en Mængde Tilfældigheder, som man ikke er Herre over; men just i vor Stilling gjelder det om nøie og alsidigt at have overveiet hvad der efter Fornuftens Sigende bør gjøres og da med Fortrøstning til vor Herres naadige Bistand foretage det og ikke lade sig forknytte ved om det atter skulde vise sig ikke at have ført til Noget. Det følger af sig selv, at Hensynet til hvad der maatte dømmes om Udeladelsen af Sligt af de Udenforstaaende, hvorved jeg i dette Tilfælde forstaaer de Neutrale, har en væsentlig Betydning, om end ikke denne kan bestemme En til Noget som man selv maatte ansee for Ufornuftigt. —

C. E. Frijs.

P. Vedels Privatpapirer.